

päewas mõne ringi ja oma rahalastide juures raha wäätamäss, ja oli, nagu ta arwas, nüüd otse taewariigis.

Läks siis mõõda 20 aastat, 50 aastat, ja veel 50, sai tollu 100 aastat — aga see ei ole igawese aja lohta probleem kui tõlk maailma merest — siis oli rikkal mehel oma kuldloossist himu juba nii õra, et ta seda elu seal pea-aegu enam lannatada ei suutnud. „Siapraad ja worstid lähevad ja järjest halwemals“, ütles ta, „ei taha enam turquist alla minna.“ Aga see ei olnud õige, waid temal olt sellest toidust himu õra. „Ja ajalehte ja ei lue enam ammugi“, rääkis ta edas; „see on muus täitsa üks pübas, mis seal all maa peal sündib. Ma ei tunne ju übtegi inimest enam. Minu tuttawad ja sobrad on juba ammugi surnud. Inimesed, kes seal nüüd elamas, teewad niisuguseid karutütsa ja lobisevad nii weidrat juttu, et üsna igawaks läheb, nende tegusid ja sõnu lugeda.“ Siis jäi ta walt ja aigutas, fest tal oli aeg wåga igaw. Tüki aja pärast ütles ta jäalle:

„Oma bulga rahaga ei mõista ma ja midagi peale hakata. Mis ma sellega teen? Siin ei wöi ju midogi vösta. Kui rumal inimene mõnikord wöib olla, enesele taewas raha soovida!“ Siis töüs ta üles, tegi alna lahti ja waadas wälja.

Aga wäljast oli pime, kottpime, nõnda et kätt filmata ei näinud, kottpime ööd fui päewa, aastast aastani ja föik nii waikne fui surnuatal. Ta tömmas alna finni ja istus jäalle sohva peale; ja iga päew käis ta paar fordal alna juures ja waadas wälja, aga issa föik ühtewiisti. Ja iga hommiku kohvi ja subkrusaia, lõuneks siapraadi ja worsti ja tanqupudru rõosa viimaga, — issa ja olati, übel päewal nii fui teisel. See läks mehile sel. Mis liig, see liig.

Kui wiimaks tuhat aastat täis oli saanud, põrises suur raudriiwi wärava küljes ja Peetrus astus sisse. „Noh“, küsits ta, „kuidas läsi käib?“

Seal läks rikla mebe süda üsna täis ja ta ütles paha meelega: „Kuidas mul läsi käib? Kuidas ta sin inetumas

loßis teifiti wöib läia, kui alwaste? Kuidas sa wöid arwata, ei keegi sin tubat aastat wöib wälja kannatada? Siin ei nöe, ei kuule inimene midagi; keegi tema järele ei küssi. Muud ühtigi fui selge wale on teie förgels kiidetud taewas ja teie igawene önnistus. See föik ei ole midagi wäärt!“

Seal jäi Peetrus imelspannes tema otsa wabtima ja ütles: „Siis ja ei teagi, kus sa oled? Sa arwad ennast taewas olema? Ega see loss taewa jaust ei ole. Sa ise oled ennast põrgusse soowinud ja põrgus ja oled.“

„Põrgus?“ hüüdis rikas mees ehmatusega. „Ega see ometi põrgu wöi olla? Kus on siis wana sarvik, tuli ja kattlad?“

„Ah fina arwad, et patuseid nüüd issa veel praaditasse nogu enne?“ vastas Peetrus. „Ei, waid nüüd on ast teifiti. Aga põrgus sa oled, seda wöid uskuda, ja üsna sūgawasse sees. Külap sa aegamööda seda isegi hakkad mätkama.“

Seal langeb rikas mees ehmatades tagaspidi oma sohva peale, pani käed filmi ette ja ägas: „Põrgus, põrgus! Mina önnetu inimene, mis peab minust saama?“

Aga Peetrus põõris temale selga, läks ulkest wälja, ja fui ta riivi wärawa taha lükkas, kuulis ta rikast meest sees issa alles ägama: „Põrgus, põrgus! Mina önnetu inimene, mis peab minust saama?“

Ja jäalle wenis 100 aastat mõõda, siis teine sada, ja aeg läks rikkal mehel nii igawals, et seda keegi sulselik ei mõista mõtelda. Ja fui wiimaks teine tuhat täis sai, astus Peetrus jäalle sisse.

„Oh, ma olen sind igatsusega oodanud!“ hüüdis rikas mees tolle wästu. „Ma olen ütlematu kurb. Ja nõnda fui nüüd, peab minu lugu igaweste jäätma?“ Natulese aja pärast ütles ta edasi: „Oh püha Peetrus, fui laua wältab igawene aeg?“

Peetrus vastas: „Kui veel summetuhat aastat mõõdas on, siis algab igawene aeg.“

Kui rikas mees seda kuulis, läks ta pea rinna peale wajuda ja haka libedaste nutma. Aga Peetrus seisib tema